

NØVN

Minningarorð um Aron Mørk Holm

f. 14.10.2013 d. 11.01.2015

Aron er, var og vil altíð verða ein hetja! Lítli skatturin bleiv føddur 14. októbur í 2013 á Suðuroyar sjúkrahúsi.

Eg vitjaði teg, tá ið tú bert var 2 tímar gamal. So yndigur og perfektur prinsur. Vit vóru øll glað, lukkulig og stolt av tær. Men ikki vistu vit tá, at ein hørð tíð stóð tær og familjuni fyri framman.

Bert 10 dagar gamal vart tú aftur á sjúkrahúsi, og var gleðin vorðin til sorg. Tú vart sjúkur, ógvuliga sjúkur. Fyrstu 7 mðr var tú í Danmørk, innlagdur og kempaði fyri lívinum, og ferð eftir ferð prógvaði tú, at tú vart eitt mirakul! Tú kláraði tað, sum ongin lækni helt var møguligt. Tú vart ein hetja! Hóast drúgva byrjan



á lívið, vart tú altíð í góðun lag, og fekk man altíð eitt smíl. Tú elskaði at sparka við Adrian, syngja og spæla við Sandru og allar best var at spæla við dustsúgvarin.

Kom Andrea á vitjan, vart tú altíð klárur at geva henni eitt stórt klemm. Soleiðis vilja vit altíð minnast teg, góða barnið. Nú ert tú ikki millum okkum longur, men vit vitja teg enn. Á tínum flotta "hava", har tíni foreldur og systkin hava pyntað so flott, og Andrea hevur tendrað ljós til sín fyrsta og besta vin.

Gumman og Andrea sakna teg so ómetaliga nógv og vildu gjørt alt fyri at fingið eitt síðsta klemm.

Góðu Rini, Tórður, Barbara, Elin, Tórunn, Adrian og Sandra. Okkara

tankar eru hjá tykkum hvønn dag, og biða vit Gud styrkja tykkum i hesu sváru tíð.

*Sov blitt og søtt og droym um sól, sum lýsir yvir garð.
Guð faðir, hann í himli er, skal ansa eftir tær.*

*Tær einglar sínar sendir hann, um vøggju standa teir;
tí kanst tú sova trygt og væl og óttast einki meir.*

Elskaður og saknaður altíð.

**Andrea Reidun,
gumman og Sólfinn**

Minningarorð um abban Páll Poulsen

f 1.1.1937 d. 7.2.2015

Elskaði abbi mín, ikki vardi tað meg, at eg skuldi sita her og skriva minningarorð um teg, nú várið er á veg, og alt spakuliga byrjar at spretta.

Hóast tú ikki var nakar ungl-ingur longur, so vart tú so raskur og frískur og ikki sást á tær, at tú nærkaðist 80 árum.

Tá eg tann 21. januar kom vestur í Vágar at heilsa upp á teg og ynskja tær góða eydnu á Ríkissjúkrahúsinum, tí tú vikuna frammanundan hevði fingið ein blóðtøpp og var innlagdur á Suðuroyar Sjúkrahús, var eg sjálvandi ógvuliga bangin um teg, men tú sá út sum tú plagdi, og lagið var gott sum altíð.

Ikki var tað í mínum tonkum, at hetta skuldi verða seinasta ferð, vit sóu hvønn annan.

Eg elskaði tína heilt serligu og heitu persónligheit, og fyri tey, sum kendu teg, var hon eitt tekin um kærleika.

Eg beundraði altíð títt góða hjarta, títt fryntliga lyndi, tína kenslubornu rødd og tín sera nemma máta at vísa, hvussu góður tú var við okkum øll.

Ja eg kundi blivið við, men ringt er at siga við orðum, hvussu nógv tú hevði at siga fyri meg. Eg sá upp til tín upp á allar mátar, og vit vóru samd í so nógvum. Alt frá politikki og støðuni í Føroyum, til veðrið og keðiliga kavan, sum vit bæði hildu lá alt ov leingi hvørt ár.

Eg føli, at eg var heppin, tá eg var barn, eingin dagrøkt var í Sumba, so eg eri sloppin at njóta nógvur og góðar løtur heima hjá ommuni og tær. Tú elskaði at vera saman við okkum abbaðønum, og tú fann altíð upp á okkurt spennandi og læruríkt til okkum at gera. Vit sluppu at vera við í øllum tí, tú gjørði, um tað var at seta eplir niður, banka fisk í kjallarinum, rudda hjallin ella at fara undir bakkan at leita eftir flottum steinum, tað var líkamikið, tú rætti hondina fram og leiddi okkum við tær, har tú fórt.

Tú var sjómaður alt títt liv, hevði siglt síðani tú var 15 ára gamal, og tá tú fyri 10 árum síðan fór í land av Tjaldrinum, aftan á 28 ára trúgva tænastu, kendist tað, sum um tú ikki visti, um tú fór at duga at fóta tær á landi. Eg minnist enn, hvussu kedd eg var um at síggja teg gevast við nøkrum, sum tú gekk so høgt uppí, og hetta sum samtíðist hevði verið ein so stórur partur av mínum lívi. Eg slapp við tær at sigla við Tjaldrinum, ja eg slapp enntá at stýra. Tá tú var umborð, og vit skuldu norðureftir, var at hava eyguni opin, fyri at vita, um vit sóu Tjaldrið liggja við kai onkunaðni, tí so kundu vit nemliga sleppa umborð til abban, og har bleiv mann forkelaður upp um bæði oyru við øllum góðum.

Aftan á eina tíð í landi, fekst tú



onnur ting at ganga uppí, og vit høvdu stóra gleði av at hava teg her í gerandisdegnum, tú var altíð klárur, um vit heittu á teg. Seyðurin og hundanir nutu gott av, at tú var her, væl passaðir, og kerliga tók tú tær av teimum. Eisini vart tú dugnaligur at hagreiða allan føroyskan mat, og dæmdi tær væl at hjálpa ommuni við tí húsliga og at friðka umuttan fyri húsini og í garðinum, ja, alt tú gjørði, gekst tú upp í við lív og sál.

Eg kenni meg so hepna at hava havt ein góðan abba ígjøgnum mín barndóm, ungdóm og inn í vaksna lívið, líkamikið, hvat eg tókst við, so visti tú, hvat eg gjørði, tí tú var

so sera áhugaður í, hvat fór fram í okkara gerandisdegi, tú var altíð so sera stoltur av okkum og stuðlaði okkum í øllum, vit fóru undir, og var eydnan við okkum, so gleddist tú líka nógv sum vit, somuleiðis var, um vit vóru kedd. Tú var altíð á síðulinjuni, altíð til reiðar at gera tað, tú kundi, fyri at hjálpa okkum.

Fyri meg og Bryndis hevur tú verið ein kærur trúfastur abbi, tín kærleiki var treytaleysur, og tín umsorgan fyri tínum kæru fyllti nógv.

Veruleikin er ikki altíð lættir at skilja og góðtaka, og nú mín góði abbi, eru tað vit, sum mugu læra at fóta okkum, læra at liva uttan teg.

Góða omman, vit vilja gera alt vit kunnu fyri at stuðla teg og vera hjá tær. Tú hevur mist ein kæran mann, ein mann sum dagliga vísti tær, hvussu góður hann var við teg. Lívið er broytt frá einum degi til næsta, men tey góðu minnini um abban hvørva ikki, men liva í hjørtunum og ugga okkum.

Lívið er einaferð soleiðis, at hevur tú verið góður við onkran, so kemur tú eisini at kenna sorg, og saknurin eftir teg góði abbin kemur altíð at vera her. Nú eigi eg ein góðan og vakran verndareingil í Himlinum.

Eg vil enda hesi fáu orð við einum broti av einum sang, sum hevur uggað meg síðstu tíðina.

*I guess heaven was needing a hero
Somebody just like you
Brave enough to stand up
For what you believe
And follow it through
When I try to make it make sense in my mind
The only conclusion I come to
Is heaven was needing a hero
Like you*

*I remember the last time I saw you
Oh, you held your head up proud
I laughed inside
When I saw how you were standing out in the crowd
Your such a part of who I am
Now that part will just be void
No matter how much I need you now
Heaven needed you more*

Abbin, eg elski teg líka til mánan og aftur.

So leingi eg livi skulu minnini um teg liva!

Ein dag síggjast vit aftur, og eg gleði meg at fáa eitt ordiligt »abba-klemm« frá tær tá.

Eg vil lýsa frið yvir minnið um abba mín.

Guðrun